Dr. Ostffy Lajos születésének 150. évfordulójára:

TISZTELT MEGEMLÉKEZŐK!

Dr. Ostffy Lajosra emlékezve nem hagyható ki az Ostffy elődök, és a településünk összefonódott kapcsolata sem.

Az Ostffy család ősei, az Osl nemzetség a honfoglaláskor érkezett a magyar területre, Nyugat-Dunántúlon, Sopron környékén határőrizeti feladatokat kapva.
Nevezetesebb helyek ahol megtelepedtek: Sopron, Csorna, Tét, Farád, Kemeneshőgyész, Ostffyasszonyfa.
Ostffyasszonyfa már akkor jelentőséggel bír, mint fontos rábai átkelőhely Bécs felé.
Asszonyfa az 1300-as években lesz a család törzsfészke. Osl Domokos macsói bán fia Osl János (6. generáció a családfán) egy 1392-es oklevélben ***Osl de Azzunfalva Johannes*** néven szerepel.

Dr. Ostffy Lajos a leszármazási családfában a 20. generáció.

Földbirtokos, Vas vármegye aljegyzője, majd főispánja, országgyűlési képviselő.

1876.október 19.-én született Budapesten, ágostai hitvallású evangélikus családban.
Az Osl nemzetségből származó **Ostffy család <u>utolsó fiúági leszármazottja</u>**.

Apja: Ostffy István Országgyűlési képviselő,1830 Farád -1910 Ostffyasszonyfa, –
n.a. Ostffy Lajos 1783 offai táblabíró az offai kastély építtetője, bővítője1840 körül.

Középiskoláit Sopronban végezte, majd a Magyaróvári Gazdasági Akadémiának volt a hallgatója, és ott szerzett oklevelet 1899 -ben.
Ezt követően a tudományegyetem jogi és államtudományi karát végezte Budapesten és Kolozsváron. (jogi Dr.)
A magyar mellett németül, franciául és angolul beszélt, valamint gyorsírni is tudott.
Egy évig gazdasági tanulmányúton járt Európa több országában, Hohenheimben, Bonnban és Berlinben a mezőgazdasági főiskolán.

1900. július 1-től földbirtokosként élt, kezelte családi birtokát Ostffyasszonyfán.(24 éves!)
Tagja volt Sopron vármegye törvényhatósági bizottságának. 1903. március 11-én tiszteletbeli szolgabírónak választották meg Vas vármegyében, 1903-ban aljegyző, 1906-ban tiszteletbeli főjegyző lett.
Az 1910.-évi általános választásokon a celldömölki választókerület, függetlenségi és 48-as Kossuth-párti programmal országgyűlési képviselőjének választotta (ekkor 34 éves).
(Kiegyezés elvetése , gazd és pü. függetlenedés Ausztriától, jobbágyfelszabadítás)

Az I. világháborúban mint cs. és kir. 9. gróf Nádasdy-huszárezred hadiönkéntese szolgált az oroszországi és erdélyi fronton. Később tartalékos hadnaggyá nevezték ki.
Képviselői mandátumáról 1917-ben mondott le, amikor Vas vármegye főispánjának nevezték ki.

Az 1919-es forradalom kitörése után visszavonult ostffyasszonyfai családi birtokára.
1932-ben ismét Vas vármegye főispánjának nevezték ki, és ezt a hivatalt töltötte be 1937 decemberéig.

Éveken át részt vett a Rábaszabályozó Társulat önkormányzatában, mint annak elnökhelyettese, és választmányi tagja. A folyami duzzasztógátak építésének és üzemeltetésének tanulmányozására külföldön is járt.
Az OMGE, a Gazdák Biztosító Szövetkezete és a MOVE választmányának tagja.
Irodalmi munkásságot is fejtett ki, három évtizeden át jelentek meg közgazdasági és politikai cikkei.
Sedlmayer professzorral együtt 1917-ben tanulmányt írt a háborús gabonaellátásról.
1906-ban közigazgatási tanfolyami vezérfonalat adott ki a vallásügyi igazgatás tárgyában.
1908-ban pedig kézikönyvet a községi bírák legfontosabb teendőiről és tudnivalóiról.

Földbirtokos, **de mint faluja iránt elkötelezett ember,** erről 1856-tól evang jegyzőkönyvek tanúskodnak.
Evangélikus egyháza életében is tevékenyen részt vett, és 1934-37-ig választott tagja volt az evangélikus zsinatnak, hosszú évekig az ostffyasszonyfai gyülekezet felügyelője.
Az Ostffyasszonyfai Egyházközség 1913.május 18.-án tartott rendkívüli közgyűlésen hozott határozatot az 1680-ban lerombolt helyett, új evangélikus templom építéséről.

A régi elődök egyházépítő szellemét felélesztve, az akkor a családból egyedüliként Kemenesalján élő **Ostffy Lajos**, akit 1913-ban választott felügyelőjévé az **egyházmegye**, 1913 telén tervet dolgozott ki az ostffyasszonyfai ev. templom építésére.
Részletes tervrajzokat, és költségvetést, melyet szakemberekkel felülvizsgáltatott, és 1914. év húsvét vasárnapján az egyházközség elé terjesztett. Számításai szerint a templom építési költsége a gyülekezet természetbeni szolgálmányain kívül 45-46 000 korona lenne. Hogy a templomépítési alapítványba addig összegyűjtött tőke teljesen el ne értéktelenedjen, a templomépítés elkezdődjön,
ehhez az Osttfy család részéről azonnal 8-10 000 koronát ajánlott fel.
A telket **Ostffy Teréz** és Véssey Mihály leánya, Véssey Borbála**,** a csöngei Weöres István felesége gyermekei ajánlották fel. Itt előbb 1872-ben kéttantermes iskolát építettek.
Az új evang templom 1915-re felépült, 1917. dec. 2 -án szentelték fel.

Mindig elkötelezett támogatója a falunak:

A Weöres-Ostffy kastélyt 1916-ban Weöres Istvántól Ostffy Lajos Sopron- és Vas vármegyei főispán vásárolta meg, aki 1919. február 9-én **átengedte a község számára**, evangélikus lelkészlakás, orvoslakás és körzeti orvosi rendelő céljára.

Evangélikus Egyházközség korabeli jegyzőkönyveiben rögzítették, hogy a templomkerítés építésének költségeit átvállalta, 1923. II. tanítói lakás építését saját költségén végeztette + kályha iskolába, + kerítés , paplak építéséhez a terveket Ő készítette, a telket ingyenesen ajánlotta fel.

Az új kétszintű **parókia 1929**-ben épült (alsó szintjén gyülekezeti terem, felül a lelkészi lakás), és 2003-ban lett felújítva.
(1928.szept 16-án, majd 1929.08.18-án döntött róla az Egyháztanács)

1938-tól a vármegye választott felsőházi tagja volt.
Tulajdonosa a Magyar Érdemrend középkeresztjének a csillaggal, (1936. Vas, Sopron főispán) a Bajor Korona Érdemrend középkeresztjének (Bajor királyi érdemrend, magas diplomáciai tevékenységéért.-hadifogolytábor),
a Károly csapatkeresztnek (I.vh. O M monrchia 1917.)

Betegségében hosszas szenvedés után, reményvesztetten, életének 68. évében 1944. december 26-án ostffyasszonyfai otthonában, önszántából menekült a halálba.

Temetésére 1944. december 28-án került sor Ostffyasszonyfán.

Az ostffyasszonyfai evangélikus templom oltára alatti kriptában helyezték örök nyugalomra, ahol első feleségének Koltai Vidos Ilonának, valamint születendő fiúgyermekének földi maradványai is nyugszanak.

Ebben az Ostffy kriptában van még - Ostffy Lajos második feleségének, Vidos Katalinnak (1895-1985) koporsója is, valamint három urna Ostffy Éva (1918-1997), húga Ostffy Annamária (1919-2013) és dr. Szalay-Berzeviczy Dénes (1917-1953) hamvaival.

Mivel második feleségétől, Koltai Vidos Katától fiúgyermeke nem született, (első fiúgyermeke pedig születésekor meghalt), Dr. Ostffy Lajossal kihalt az Ostffy család fiúi ága.

Második feleségétől született gyermekei:

Ostffy Éva (1918 – 1997) (Szalay-Berzeviczy Dénes)
Szalay-Berzeviczy Gábor
Szalay-Berzeviczy András és Attila (bank)
Szalay-Berzeviczy Lajos

Ostffy Anna Mária (1919 – 2013) (Szikszay András György)
Ostffy Jolán Katalin (1922 – 1997) (Hertelendy György)

Az Ostffy család jelenleg élő leszármazottai (Dr. Ostffy Lajos unokái, dédunokái) jelenleg is figyelemmel kísérik Ostffyasszonyfa település történéseit, tartják a kapcsolatot Ostffyasszonyfa önkormányzatával.
Név szerint is megemlítendő **Szalay-Berzeviczy Gábor** (volt országgyűlési képviselő) **,**
Szalay-Berzeviczy Lajos, Longoni Hertelendy Orsolya, Szikszay Tamás.
Dédunokái**: Szalay-Berzeviczy Attila** (1972 közgazdász), **András** (1975 nemzetközi kapcs és EU szakértő)

Ezt a megemlékezést is megtisztelte részvételével Szalay-Berzeviczy András, családjával.

2026.10.30. Bóka István